

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

A R R E S T

**nr. 179.083 van 28 januari 2008
in de zaak A. 160.291/V-1721**

In zake : Emmanuel WETE,
die woonplaats kiest bij
Mr. Isabelle DE VIRON, advocaat,
Wijnheuvelenstraat 41
1210 Brussel,

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door
de minister van Binnenlandse Zaken.

DE RAAD VAN STATE, Ve KAMER,

Gezien het verzoekschrift waarbij Emmanuel WETE, van Kameroense nationaliteit, op 31 januari 2005 een beroep tot nietigverklaring indient van enerzijds de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 27 december 2004 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) onontvankelijk wordt verklaard en anderzijds de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 27 december 2004 houdende bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissingen;

Gelet op de beschikking van 3 maart 2005 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door auditeur M. VAN LIMBERGEN, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 november 2007;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DEPOVERE die, loco advocaat I. DE VIRON, verschijnt voor de verzoekende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur M. VAN LIMBERGEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973,

OVERWEEGT WAT VOLGT :

1. De feiten

Verzoeker, die op 1 september 2002 België is binnengekomen dient op 3 september 2002 een aanvraag in om te worden erkend als vluchteling. Op 24 juni 2004 weigert de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan verzoeker de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. Op 4 november 2004 bevestigt de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen de hierboven vermelde beslissing en weigert zij verzoeker als vluchteling te erkennen. Op 15 september 2005 verwerpt de Raad van State in zijn arrest nr. 148.913 het door verzoeker tegen deze beslissing ingediende cassatieberoep.

Op 15 oktober 2004 dient verzoeker een aanvraag in tot het bekomen van een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op basis van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet.

Op 27 december 2004 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Op dezelfde datum neemt de Minister van Binnenlandse Zaken ook een beslissing houdende bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De eerste beslissing is als volgt gemotiveerd:

"Les éléments invoqués ne constituent pas circonstance exceptionnelle.

Au moment de l'introduction de sa demande, l'intéressé fait valoir que sa demande d'asile est pendante devant la Commission Permanente de Recours des Réfugiés et qu'il ne peut retourner temporairement dans son pays d'origine. Notons que l'article 9 alinéa 3 de la loi du 15/12/1980 constitue une règle de procédure, que dès lors, la question de l'existence de circonstances exceptionnelles ne doit pas s'apprécier au moment de l'introduction de la demande, mais à la lumière des éléments dont nous avons connaissance au moment où nous statuons sur la demande d'autorisation de séjour (Jurisprudence du Conseil d'Etat, arrêt 134.137 du 23/07/2004, arrêt 135.258 du 22/09/2004, arrêt 135.086 du 20/09/2004). Depuis l'introduction de la présente requête, la procédure d'asile de l'intéressé s'est clôturée par une décision négative de la Commission Permanente de Recours des Réfugiés en date du 04/11/2004. Il s'ensuit que cette procédure étant terminée, elle ne saurait représenter une circonstance exceptionnelle empêchant ou rendant difficile un retour temporaire au pays d'origine.

Le requérant invoque également les mêmes craintes qu'il a exprimées tout au long de sa procédure d'asile. Si une circonstance invoquée à l'appui d'une demande de reconnaissance de la qualité de réfugié politique peut justifier l'introduction en Belgique d'une demande de régularisation sur base de l'article 9 alinéa 3 de la loi du 15/12/1980, cette même circonstance ne peut être invoquée à l'appui d'une demande formée sur la base de l'article 9 alinéa 3 de la loi du 15/12/1980 si elle a été jugée non établie par une décision exécutoire de l'autorité compétente en matière d'asile. En l'espèce, l'intéressé ne fait état d'aucun élément nouveau en ce qui concerne ses craintes de persécutions, se contentant de réitérer les éléments exposés dans le cadre de la procédure d'examen de sa demande d'asile. Or, la demande a été jugée non crédible par une décision revêtue de l'autorité de la chose jugée de l'instance juridictionnelle compétente en matière d'asile qu'est la Commission Permanente de Recours des Réfugiés (Conseil d'Etat, arrêt 133.416 du 06/12/2002, arrêt 134.161 du 27/07/2004, arrêt 135.704 du 04/10/2004) en raison de propos incohérents voire mensongers tenus par l'intéressé, ainsi que diverses omissions et incohérences relevées dans les récits successifs de l'intéressé. Il a donc été jugé que les craintes invoquées par le requérant ne sont pas démontrées et de ce fait et en l'absence de tout nouvel élément rétablissant la crédibilité des faits invoqués, nous ne pouvons les considérer comme des circonstances exceptionnelles empêchant ou rendant difficile un retour temporaire vers le pays d'origine ou de résidence à l'étranger.

Les éléments apportés à l'appui des craintes de subir des persécutions, traitements inhumains et dégradants contraires à l'article 3 de la CEDH ne permettent donc pas d'apprécier le degré minimum de gravité de ces présumés mauvais traitements. Le requérant ne peut établir par des éléments probants et avérés que sa vie, sa liberté et son intégrité physique seraient menacées dans le pays.

Concernant son séjour et son intégration, rappelons que les circonstances exceptionnelles visées par l'article 9, alinéa 3 de la loi du 15 décembre 1980 sont destinées non à fournir les raisons d'accorder l'autorisation de séjourner plus de 3 mois dans le royaume, mais bien à justifier celles pour lesquelles la demande est formulée en Belgique et non à l'étranger et à expliquer pourquoi il serait particulièrement difficile d'effectuer un déplacement temporaire dans le pays d'origine pour y obtenir l'autorisation de séjour, sans quoi on ne s'expliquerait pas pourquoi elles ne devraient pas être invoquées lorsque la demande est faite auprès des autorités diplomatiques compétentes pour le lieu de résidence ou de séjour à l'étranger; il en résulte que la longueur du séjour et son intégration, illustrée par le fait d'avoir travaillé, des témoignages d'amis et connaissances et des attestations, ne constituent pas une circonstance exceptionnelle (CE arrêt n/ 100.223 du 24.10.01).

Ajoutons qu'en soi, un long séjour n'est pas un empêchement à retourner au pays d'origine, qu'en outre il ne saurait constituer une présomption ni d'intégration, ni de circonstance exceptionnelle (arrêt CE du 10.07.2003 n/ 121.565)

Quant à son contrat de travail, il ne saurait constituer une circonstance exceptionnelle car l'intéressé savait pertinemment qu'il était autorisé à travailler uniquement dans le cadre de l'examen au fond de sa demande d'asile. Or, celui-ci est terminé depuis le 04/11/2004. Depuis, l'intéressé ne peut poursuivre toute activité professionnelle légalement. Quant à la validité de son permis de travail C, notons que selon l'Arrêté Royal du 9 juin 1999 portant exécution de la loi du 30 avril 1999 relatif à l'occupation de travailleurs de nationalité étrangère, ce permis est accordé aux ressortissants autorisés à séjourner en qualité de candidat réfugié recevable, jusqu'à ce qu'une décision soit prise quant au bien-fondé de la demande de reconnaissance de la qualité de réfugié par le Commissariat Général aux Réfugiés et aux Apatrides ou, en cas de recours, par l(a) Commission Permanente de Recours aux Réfugiés. Il en résulte que son permis de travail a perdu sa validité depuis le 04/11/2004, et l'existence d'un contrat de travail ne saurait représenter une circonstance exceptionnelle".

De motivering van de tweede bestreden beslissing luidt als volgt:

- " - betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig art. 6 bep. termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (Wet 151280-Art. 7, alinea 1, 2/)
- werd niet erkend als vluchteling (KB 081081-Art. 77)".

2. Beoordeling

2.1. Ten aanzien van de eerste bestreden beslissing

In een enig middel roept verzoeker de schending in van de artikelen 9, derde lid, en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het redelijkheidsbeginsel. Hij stelt ook dat de verwerende partij haar macht heeft overschreden. Het betoog komt erop neer dat de verwerende partij het begrip "buitengewone omstandigheden" te restrictief heeft

geïnterpreteerd. Wat de ingeroepen problemen in zijn land van herkomst betreft, meent verzoeker dat de Minister van Binnenlandse Zaken met de verwijzing naar de beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen in het kader van zijn asielaanvraag niet afdoende motiveert waarom hij de door hem aangehaalde vrees voor zijn leven in zijn land van herkomst niet aanvaardt als een buitengewone omstandigheid. Verzoeker wijst er in dit verband tevens op dat een asielaanvraag in het kader van artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), niet dezelfde draagwijdte heeft als een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet. Wat betreft het feit dat hij in België is tewerkgesteld, verwijt verzoeker de verwerende partij geen rekening te hebben gehouden met de behoeften van de arbeidsmarkt noch met de economische werkelijkheid en stelt hij dat een verwijdering van het grondgebied zal inhouden dat hij de in België opgebouwde voordelen zal verliezen. Verzoeker benadrukt eveneens dat het niet de wil van de wetgever is geweest om in België werkende vreemdelingen uit te sluiten van een regularisatie op basis van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet.

De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De bestreden beslissing is formeel met redenen omkleed. Uit het verzoekschrift blijkt overigens dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kende, aangezien hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt. In zoverre verzoeker de schending van de formele motiveringsplicht inroept, mist het middel feitelijke grondslag.

In de mate waarin verzoeker de materiële motiveringsplicht geschonden acht, slaagt hij er niet in aan te tonen dat de feitelijke vaststellingen waarop de bestreden beslissing steunt niet correct zouden zijn noch dat de gevolgtrekkingen die de verwerende partij daaruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn. Een verder onderzoek van het middel zou de Raad van State verplichten de feitelijke toedracht van de asielaanvraag te beoordelen, wat zaak is van de tot beslissen bevoegde overheid. Wanneer de Raad van State een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij immers niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die daarmee onverenigbaar zijn.

In het kader van een marginale toetsing wordt de aangevoerde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

Artikel 9, tweede lid, van de Vreemdelingenwet stelt als algemene regel dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke dienst of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Artikel 9, derde lid, bepaalt echter dat het in buitengewone omstandigheden wordt toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er sprake is van buitengewone omstandigheden, die de verwerende partij op discretionaire wijze beoordeelt, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij niet louter verwijst naar de door de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen genomen beslissing, die overigens kracht van gewijsde heeft, doch dat zij er de nadruk op legt dat er geen nieuwe elementen worden aangevoerd en dat in deze beslissing verzoekers asielaanvraag als ongeloofwaardig werd bestempeld omdat verzoeker incoherente en zelfs tegenstrijdige verklaringen had afgelegd in de loop van zijn asielprocedure. Bijgevolg heeft de verwerende partij niet op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld dat de ingeroepen motieven betreffende de situatie in het land van herkomst niet in aanmerking kunnen worden genomen.

De beweringen van verzoeker omtrent de gevolgen van zijn tewerkstelling vinden geen steun in de wet en verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat de vaststellingen van de verwerende partij op dat vlak kennelijk onredelijk zouden zijn. In de bestreden beslissing wordt terecht opgemerkt dat het arbeidscontract niet meer geldig is vermits de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen op 4 november 2004 verzoekers asielaanvraag definitief heeft verworpen en hij bijgevolg, gelet op de vigerende wetgeving terzake, sinds die datum niet meer legaal kan worden tewerkgesteld.

2.2. Ten aanzien van de tweede bestreden beslissing

Artikel 77 van dat het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat de vreemdeling die niet als vluchteling

erkend is, het grondgebied moet verlaten en dat de Minister of zijn gemachtigde hem daartoe het bevel geeft.

Op 4 november 2004 nam de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen ten aanzien van verzoeker een beslissing tot weigering van de erkenning als vluchteling. Deze beslissing is een rechtsprekende beslissing. De Raad van State heeft het door verzoeker ingediende cassatieberoep tegen deze beslissing verworpen, zodat die beslissing definitief is geworden.

De Minister van Binnenlandse Zaken diende bijgevolg op grond van de beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen en conform artikel 77 van bovengenoemd koninklijk besluit het bestreden bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten te nemen.

Hieruit blijkt dat verzoeker geen belang heeft bij het beroep tot nietigverklaring van het bestreden bevel. Mocht immers tot de vernietiging van dit bevel worden overgegaan, zou de verwerende partij conform artikel 77 van bovengenoemd koninklijk besluit een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten moeten nemen, met een identieke motivering.

Bijgevolg is het beroep tot nietigverklaring, voor zover het betrekking heeft op de tweede bestreden beslissing, onontvankelijk.

**OM DIE REDENEN
BESLIST DE RAAD VAN STATE :**

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op
achtentwintig januari 2008, door de Ve kamer, die was samengesteld uit :

de H.	P. LEMMENS,	kamervoorzitter,
Mevr.	S. GEHLEN,	staatsraad,
de HH.	E. BREWAEYS,	staatsraad,
	W. GEURTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

W. GEURTS.

P. LEMMENS.